

Wat kan ons kind nog met de kerk? **(2^e leerdienst in een themablok 'Hete hangijzers')**

---

*Liturgie zondagmiddag 30 oktober 2011
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Gezang 159 (als votum)
 Vredegroet van God (Opb.1)
 Opwekking 407 (als amen)
 Doopformulier 1
 'Jezus is de goede herder' (met kids bij doopvont)
 Doopsbediening Aaron van der Schans en Anne Oussoren
 Psalm 105:5
 Lezen: Psalm 78:1-11, 65-72
 Psalm 22:14
 Filmpje 'Wij hebben jouw hart nodig!'
 Verkondiging
 Psalm 78:1,2,20
 Geloofsbelijdenis
 Gezang 107:1,4
 Dankgebed en voorbeden (ook voor de doop)
 Inzameling van de gaven
 Liedboek 434:1,2,3,4
 Zegen van God (Num.6)
 Liedboek 434:5 (als amen)

[intro: filmpje 'Wij hebben jouw hart nodig!' – zie <http://t.co/GzqPOZ9W>]

Ja, de vraag is: over 10 jaar, heb jij dan het verschil gemaakt?
 Nou, directer kan het thema voor deze 2^e leerdienst niet worden neergezet.
 Deze kinderen kijken ons als kerk recht in het gezicht:
 wat doen jullie eraan om ons niet kwijt te raken?
 Hoeveel is dat jullie waard?

En opnieuw hebben we daarmee een 'heet hangijzer' te pakken.
 Weliswaar weer van een heel andere categorie dan vorige week.
 Toen dachten we samen na over God en het lijden.
 Typisch een thema wat juist mensen buiten de kerk bezighoudt:
 jij gelooft in God, maar hoe zit het dan met al dat lijden in deze wereld?
 Dat is van een heel andere orde dan: wat betekent de kerk voor het kind?

Toch is ook dit een heet hangijzer.

Dwz (omschrijving op internet:) 'een netelig probleem, lastig geval, een zaak waarvan moeilijkheden te verwachten zijn'.

Ook heeft dit netzo goed alles te maken met de cultuur van vandaag.

En in hoeverre de kerk daar een antwoord op heeft.

Ja, in feite is dat verschil allang niet meer zo groot.

Het thema van het lijden speelt netzo goed binnen de kerk.

En al die andere moeilijke vragen mbt het geloof ook.

Binnen de kerk zijn we even kwetsbaar voor het lijden,

zo zijn we binnen de kerk ook even vatbaar voor een leven los van God.

En de cijfers bevestigen het.

Uit onderzoek blijkt dat er elke week zo'n 90 jongeren verdwijnen

uit de Nederlandse kerken – van evangelisch tot reformatorisch.

Lange tijd viel dat bij de kleine gereformeerde kerken nog wel mee.

Die wisten hun jongeren nog aardig vast te houden.

Maar de laatste jaren vertrekken ook hier honderden jongeren per jaar.

In onze Geref. Kerk Vrijgemaakt waren dat er vorig jaar waren dat er 800!

Voelen we de pijn?

Nog dichterbij, onze eigen gemeente.

'Over tien jaar, heb jij dan het verschil gemaakt?'

Wij hebben er 10 jaar compleet nieuw jeugdbeleid opzitten...

De doopouders van vanmiddag horen ook bij de mentoren...

Maar juist dit 11^e jaar stagneert het.

We hebben te maken met een behoorlijk mentorentekort.

En de oproep begin dit seizoen om mee te denken als gemeente

leverde slechts enkele reacties op.

Dan klemt de vraag dus des te meer: voelen we de pijn?

*

1 – Ouderlijke on-macht

Vanouds speelt Psalm 78 hierin een belangrijke rol.

De ene generatie helpt de andere generatie om te geloven.

Zo gaat dat, zo willen we dat ook graag (vers 4),

maar belangrijker nog: dit is een regelrechte opdracht van God (vs 5b).

God wil dat wij er voor onze kinderen zijn.

Dat wij hen inderdaad de boodschap vertellen van Gods liefde.

Niet maar als mentoren, of catecheten, maar juist en allereerst als ouders!

Neem bijvoorbeeld die bekende tekst uit Deuteronomium 6:

“Luister, Israël: de HEER, onze God, de HEER is de enige!

Heb daarom de HEER lief met hart en ziel en met inzet van al uw krachten.

Houd de geboden die ik u vandaag opleg steeds in gedachten.

Prent ze uw kinderen in en spreek er steeds over, thuis en onderweg,

als u naar bed gaat en als u opstaat.” (Deut.6:4-7)

Zo belijden we het ook in de catechismus, als het gaat om het 5^e gebod.

Dat gebod om je ouders te eren, weet u wel?

Maar wat betekent dat volgens Zondag 39, wat wil God daarmee?

‘Dat ik aan mijn vader en moeder

en aan allen die gezag over mij ontvangen hebben,

alle eer, liefde en trouw bewijs,

mij aan hun goede onderwijzing en tucht (...) onderwerp

en ook met hun zwakheid en gebreken geduld heb,

omdat God ons door hun hand wil regeren.’

Dan kun je kijken naar allerlei gezagsdragers in de kerk.

Maar allereerst zijn hier dus de ouders aan zet.

Zij zijn het eerste middel waardoor God de kinderen regeert.

Van hen wordt ‘goede onderwijzing en tucht’ verwacht.

Zij zelf zijn daarmee directe wegwijzers naar God.

Dat is me nogal een hoge lat!

Ga d'r maar aan staan.

Moeten *wij als ouders* het verschil maken voor ons kind?

Stel je even een hemelse Raad van de Kinderbescherming voor,
en ieder die faalt, die zijn kind in Gods ogen niet goed verzorgt,
die wordt uit de ouderlijke macht ontheven, of zelfs ontzet.

Zijn we dan vroeg of laat niet allemaal aan de beurt?

Nou, dat gebeurt gelukkig niet.

We worden niet door God uit de ouderlijke macht ontzet.

Maar er is intussen wel alle reden toe, laat Psalm 78 zien.

Want hoezo ouderlijke *macht*?

Ouderlijke on-macht zul je bedoelen.

'Het probleem van de jongeren is vooral een probleem van de ouderen.'

Zo wordt vandaag gezegd in allerlei analyses.

Maar zegt Psalm 78 in feite al niet precies hetzelfde?

Hoe doen de ouders dat eigenlijk, vertrouwen op God?

Nou, niet dus!

En juist dat maakt deze psalm zo lang.

Omdat dat voortdurend weer mis gaat.

En dat God dan boos wordt.

Maar uiteindelijk weer uitredt.

Langdradig, eentonig, vanwege die ene toon van ouderlijke on-macht.

Zou je ze niet uit de ouderlijke macht ontzetten?

Levensgevaarlijk voor die kinderen, in wat voor klimaat groeien die op?

Dat gaat nooit goed zo...

Wat kan ons kind nog met de kerk?

Begin ermee om eerlijk te worden over je eigen gebrek aan geloof.

Je voortdurende falen tegenover God.

In plaats van: krampachtig de schijn ophouden,
wánt je moet toch het goede voorbeeld geven...

Nee, vertel maar veel, niet over hoe *jij* het deed maar hoe *God* het deed,
zodat het je kinderen niet hetzelfde vergaat als jullie.

Ja, zoals in feite álle vorige generaties.

Hoe kan dat toch, dat voortdurende gebrek aan vertrouwen op God?

Nou, laat het je kinderen maar zien.

Het zit absoluut niet in ons.

En het is dus een heilloze weg om het daarvan te verwachten.

Uiteindelijk gaat dit terug op onze eerste voorouders, Adam en Eva.

Op het moment dat zij het geluk zochten buiten God, belijden we in HC 3,
werd onze natuur zo verdorven,

dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Als het aan onszelf ligt, zijn we helemaal onbekwaam tot iets goeds
en uit op elk kwaad (v/a 8).

***

2 – Verandering van hart

Psalm 78 is een vreemde geschiedenisles.

Daarin staat ze trouwens niet alleen, dit geldt voor de hele Bijbel.

Vaak worden bijvoorbeeld de schrijvers van het Nieuwe Testament gezien
als mensen die zelf een mooi verhaal bij elkaar verzonnen hebben.

Maar zou je jezelf dan afschilderen als domme, gevoelloze, berispte,
twijfelende lafaards? Natuurlijk niet. (Geisler/Turek, 348-349)

Toch is dat precies wat we aantreffen in het Nieuwe Testament.

Dat is kennelijk geen zwaktebod.

Daardoor wordt juist duidelijk wat geloven is.

Kijk toch eens, God was keer op keer veel te goed voor ons!

Maar is dat ook niet l etterlijk het geval: God is veel te goed voor ons?

Want er verandert intussen niks, in Psalm 78.

Een eindeloos refrein van menselijk falen, Goddelijke straf  n herstel.

En zo ineens houdt de psalm dan op...

Stuurt dit lied ons ergens dan toch ook niet met een kluitje in het riet?

Laat hij ons branden aan dit hangijzer van het vertrouwen op God?

Zo van: het moet wel, maar het lukt toch nooit?

Nee, dat is niet het geval.

Bewust heb ik zopas het begin van de psalm doorgelezen t/m vers 11.

Daar gaat het over de mannen van Efraim...

Zij vergaten wat God eerder had gedaan.

En w t God eerder had gedaan, daar gaat het middenstuk dan over.

Om aan het eind weer terug te keren bij Efraim, vers 67:

God gaat deze stam voorbij,

en kiest nu de stam Juda,

en op de een of andere manier zorgt d t voor eeuwig houvast (vs 69).

Vandaar ook vers 65-66:

na de zoveelste ontrouw van het volk en Gods straf erover

is het alsof God nu pas goed wakker wordt,

en er definitief een streep door zet:

zo gaat het niet langer, dit moet echt anders!

En wat dat 'anders' is, dat ontdek je vooral in vers 72.

Het volk heeft een herder nodig *met een zuiver hart*.

Precies de boodschap van dat filmpje van zopas:

wij hebben jouw h rt nodig!

Want even terug naar die mannen van Efraim...

Wat was het probleem met hen? Waarom keert God zich nu van hen af?

Vers 9 vertelt: ze waren goed bewapend, daar mankeerde het niet aan.

Maar toen God hen nodig had, lieten ze het afweten.
Dat vind je ook terug in bijv. het boek Richteren.
Ze staan hun mannetje wel, maar dat blijkt ook juist hun probleem.
Dat willen ze weten ook, dat ze hun mannetje staan.
En ze laten beslist niet over zich heen lopen.
En als het erop aankomt, zijn ze onbetrouwbaar.
Hun wapen is niet het vertrouwen op God, maar hun eigen pijl en boog.

Hoe anders is dat met David.
Zelfs Samuël ziet daar niet direct wat in. (1 Samuël 16)
Iemand die zo achter de schapen weg wordt geplukt?
Terwijl je een serie stoere kerels hebt die hun mannetje kunnen staan.
Die steken toch met kop en schouder boven David uit?
Ja precies, net als de vorige koning Saul..
Maar in feite zou je daarmee terug zijn in de richterentijd:
ieder doet wat goed is in eigen ogen.
Wel God dienen, als het zo uitkomt,
maar ook slim wezen, en niet over je heen laten lopen, en...

Jongeren hebben niet maar een probleem.
De ouderen minstens zo erg.
En samen hebben zij een herder nodig met *het hart* op de goede plaats.

Daar zit het probleem, blijkt in Psalm 78.
Bij dat hart van ons.
Het hart van het probleem is het probleem van het hart.
Neem vers 34-37. Nood leert bidden.
En dan blijkt dat je nog wel degelijk gelooft.
Maar is het ook écht zo? Hoe diep zit dat geloof?
Of wil je alleen van de problemen af?
Vers 37: Hun hart was niet aan hem gehecht,
zij waren zijn verbond niet trouw.

Precies wat al over Efraïm gezegd werd:
 zij hielden zich niet aan het verbond (vers 10).
 Maar zit dus vast op het hart!

Een sprekend voorbeeld in NT vind je in Handelingen 8.
 Daar gaat het dan over andere gezagsdragers, zeg maar even, k rkelijk.
 Maar daar zie je precies hetzelfde gebeuren,
 vaak duidelijker nog dan in ouderschap.

Ene Simon ziet wat er gebeurt op het gebed om de Geest:
 mensen raken helemaal vervuld van God.

Nou, dat wil hij ook kunnen!

Logisch, denk je. Wat is daar mis mee?

Nou, Petrus zegt (Hand.8:20):

'U denkt te kunnen kopen wat God geschonken heeft'.

Maw: het blijft een vrije gift van God.

Gods werk is op geen enkele manier onder controle te krijgen.

Ook niet in de opvoeding: als ik dit nu maar doe, dan...

Of je gaat bidden om die macht, als een soort toverformule:

dat het in één keer allemaal lukt met de opvoeding.

Nou, aan Simon zie je: dat is dus géén goed gebed.

Petrus vervolgt: 'U kunt beslist geen deel hebben aan onze taak,
 want uw houding tegenover God is niet oprecht.' (Hand.8:21)

Daar klinkt Psalm 78:37 weer in door:

'hun hart was niet aan hem gehecht'.

Je wilt iets v n God, maar zelf geef je je niet over  n God.

Nou, en wat is nu dus het perspectief van Psalm 78?

Blijft het niet bij die eindeloze herhaling van:

niet vertrouwen op God, straf van God, en uiteindelijk weer genade...?

Nee, er is een uitweg wanneer er iets verandert *in je hart*.

'Ieder hart een woonplaats van Christus'.

Mooi voor onze jongeren, maar dit begint bij onszelf!
 Is óns hart eigenlijk al een woonplaats van Christus?
 Anders is alles wat je jongeren probeert over te dragen een leeg testament.

Er is juist bij ons als ouders, en ouderen, inkeer nodig,
 ook al geloof je allang,
 en heb je al zoveel ervaren van vallen en weer opstaan met God.
 Want heb je daar nu ook echt wat van geleerd?
 Dat is de bedoeling. Dat je dát aan je kinderen vertelt!
 Zodat ze niet onstandvastig van hart (!) worden als hun voorouders.

God ziet niet aan wat voor ogen is, maar let op je hart.
 Niet je eigen pijl en boog (vers 9), zoals de mannen van Efraïm.
 Maar net als David al je kracht verwachten van Hem.
 Kwetsbaar zijn dus, als voorganger, als ouders.
 Volstrekt eerlijk over jouw eigen zonden (zoals David bijv. in Ps 51).
 Een opvoeding die dus gericht is op God, en op God alleen.

***

3 – De weg van het Koninkrijk

Ouderlijke onmacht vraagt om verandering van hart.
 En dat wijst dus de goede richting, in David.
 En toch blijf je nog zitten met een vraag:
 want waarin zie je hier nog Gods krachtige daden, zoals eerder in Ps78?
 Goddelijk ingrijpen, na menselijk falen.

Dat is inderdaad niet direct duidelijk.
 En dat weet de dichter van Psalm 78 ook.
 Dit is niet iets wat op straat ligt, en wat iedereen direct kan zien.
 Vers 2b: 'Ik spreek nu iets uit wat sinds lang verborgen is'.

Met andere woorden: ouders hebben een nieuw verhaal te vertellen.
Wat al die eeuwen daarvoor zo nog niet bekend was.
En, belangrijker nog, wat mensen kennelijk ook niet zomaar zien.
Wat verborgen is, waarvoor je ogen geopend moeten worden.

Eigenlijk zagen we dat zopas al.

Op 't eerste gezicht is Psalm 78 één eindeloze herhaling van zetten.

Wat verandert er nu eigenlijk?

Nou, daarvoor moet je dus kijken naar David.

Maar zelfs de grote Samuël zag het nog niet meteen.

En de mensen in Davids tijd zagen het echt ook niet overduidelijk:

O, ja, nu gaat God echt iets nieuws doen,
nu gaat er iets wezenlijk veranderen!

'Ik spreek uit wat sinds lang verborgen is'.

Daarmee is Psalm 78 ook een profetie die nog niet is vervuld.

Hebt u Psalm 78 wel eens zó gelezen?

Als een verre heenwijzing naar Christus?

Inderdaad: ieder hart een woonplaats van Hém?

Ik ook niet. Maar dat is het dus wel.

Kijk maar in Matteüs 13:35.

Daar lezen we dit:

“Zo ging in vervulling wat gezegd is door de profeet:

'Ik zal het woord nemen en spreken in gelijkenissen;

ik zal bekendmaken

wat sinds de grondvesting van de wereld verborgen was.'

Zie je? Dat is precies Psalm 78!

Verandering van hart, dát was de oplossing, zag je in David.

Maar veranderde er toen ook echt wat, bij het volk?

Nee dus, nog steeds niet!

Daarvoor moet je bij Jezus zijn.

Matteüs 13:35: 'Zo ging in vervulling...' ja, wat in Psalm 78 staat.

Hóe ging in vervulling?

Nou, vers 34: door alles wat Jezus in gelijkenissen vertelde.

En dat heeft iets frustrerends.

Want nu wordt het nog steeds niet eens voor goed duidelijk.

Ergens ligt het ook bij Jezus nog verborgen in het verhaal dat Hij vertelt.

Klopt. Een andere weg is er kennelijk niet.

De schat ligt niet op straat.

En Gods grote daden die wij als ouders moeten vertellen,

die zijn niet meteen voor Jan en alleman meer herkenbaar als groot.

Wat voor gelijkenissen heeft Jezus net verteld?

Waarin worden de grote daden van Psalm 78 dus zichtbaar?

Vers 24: het is met dat geweldige koninkrijk van God als...

als met een mens die zaad zaaide op zijn akker...

Als je dus denkt: nu gaat er á la minute wat veranderen,

en iedereen is werkelijk stoned door wat God bezig is te doen...

vergeet het maar.

Geen oogst gaat het hier over, maar zaad dat wordt gezaaid...

Een mens die goed zaad zaait, en iemand anders zaait onkruid.

Herkenbaar is dan de reactie: eruit met dat spul!

Maar mag niet, vertelt Jezus, want dan gaat ook het graan eraan.

Nou, vertaal dat maar even door naar de opvoeding.

Gedrag wat niet deugt, wil je uitroeien... liefst met wortel en tak.

Maar op die manier gaat ook het goede gedrag eraan.

Dat is een wijze les, wil je ruimte maken voor Gods grote daden in het leven van je kind:

aanvaard kritische vragen, ja aanvaard zelfs regelrechte afval van je kind.

Dat deed Jezus zelf ook: steeds meer mensen haakten er af!

Dat zorgt bij ons als ouders zomaar voor knarsentandende onmacht, ware het niet dat je weet van het plan.

God zaait goed zaad, en ja, de duivel probeert dat te frustreren.

Maar bid maar dat het goede zaad vrucht draagt.

Zie je hoe hier weer terugkomt waar het in Psalm 78 ook over ging?

Vertrouwen, vertrouwen, en nog eens vertrouwen.

Dan zouden zij op God vertrouwen.

Je kind? Ja, maar die zal dat moeten zien aan jou!

En besef dan, vers 33, dat het koninkrijk ook lijkt op zuurdesem.

Het lijkt weinig: vertrouwen op God.

Maar álle meel wordt er door doordesemd...

Kunnen wij loslaten, als ouders?

Zo niet, hebben we dan wérkelijk vertrouwen in God?

Of denken we zelf God een handje te moeten helpen?

Psalm 78 wordt vervuld, niet in een goede opvoeding van jou, maar in de kundige leiding van die 'herder met een zuiver hart'.

David... ja, maar die wijst vooruit naar Jezus.

Jezus is de góede herder, zongen de kinderen al zopas.

Breng je kinderen maar bij Hem.

Laat het je diepste verlangen zijn dat Jézus je kinderen aanraakt.

Want als dat gebeurt, dan pas komt het echt goed!

***

4 – Leren doen wat God zegt

Oké, zeg je, maar er is toch ook gehoorzaamheid nodig.

Dat inprenten van die geboden, uit Deuteronomium 6.

En Ps 78 zegt het ook: kinderen moeten zich richten naar Gods geboden.

Ja, maar zie je ook hoe dat in vers 7 van Psalm 78 beschreven staat?

'Dan zouden zij op God vertrouwen,

Gods grote daden niet vergeten

en zich richten naar zijn geboden.'

Eerste levensvoorwaarde is dus dat vertrouwen op God.

Dat je ze niet kunt geven, waar je alleen maar om kunt bidden.

En, wezenlijker nog: dat ze aan jou als ouders zullen moeten zien!

En als ze dat zien, dan gaan ze vroeg of laat ook vragen:

hoe komt het toch, dat je nog steeds op God vertrouwt?

Nou, dan kun je vertellen over die grote daden van God.

De Bijbel staat er vol mee,

maar je eigen leven staat er ook bol ván – als het goed is.

En dan valt er als God het geeft een kwartje, bij je kind.

Oké, maar dan is het dus écht de moeite waard om te leven met God?

Het maakt echt het verschil in je leven.

Dit is niet maar iets dufs, van eeuwen terug.

Maar dit gaat aan alle kanten over vandaag,

over jou, over mij, over het leven!

En ja, dán gaan ze zich ook richten naar Gods geboden.

Omdat hun hart geraakt is.

Omdat ze zien dat dat niet maar willekeurig wat regels zijn.

Maar dat ze je uitdagen, stuk voor stuk, om op God te vertrouwen.

Want dat is toch zo?

Trouw blijven aan je man, je vrouw – ondanks alle problemen...

Waarom zou je dat doen?

Anders dan omdat je alleen op God vertrouwt.

En zeker weet dat Hij je helpen wil.

Respect voor je ouders, waarom zou je dat doen?

Omdat je ontdekt dat Gód je inderdaad door hun hand wil regeren.

Temidden van alle gebreken ontdek je iets van Hem.

Afval van God, niet serieus nemen wat Hij van je vraagt,
Psalm 78 is er heel duidelijk over:
dat begint consequent met een gebrek aan vertrouwen!
Lees de psalm er maar op na.
Hoeveel concrete geboden worden er overtreden?
Want daar ging het toch om: zich richten naar zijn geboden?
Maar slag op stoot gaat het fout omdat men niet op God vertrouwt.

Als je niet wérkelijk fiducia hebt in een leven met Hem,
reken erop dat je kinderen dat zien.
Ook al ga je keurig twee keer naar de kerk.
Ook al weet je heel goed wat God wil, en zeg je dat ook tegen je kind.
Maar wil jouw kind zijn zoals jij bent?
Vergeet even alle verschillen in wat zij leuk vinden, en jij...
Maar wezenlijk: zien ze bij ons iets waarvan ze denken:
had ik het maar!?

***

5 – Belofte van zegen

Ja, hād ik het maar?
Wat je als ouders mag laten zien, is: jij hebt het allang.
Tuurlijk, je doet echt niet alles goed, misschien maar bar weinig zelfs.
Maar je bent gedoopt, weet je?
God ziet jou wel zitten.
Sterker nog: Hij wil er voor jou zijn, door dik en door dun.

We begonnen redelijk negatief, vanmiddag.
Toen het ging over ouderlijke onmacht.
Een onmacht die teruggaat op Adam en Eva.
Die jij en ik dus niet even doorbreken, bij onze kinderen.

Maar nu nog even weer daarnaar terug.
Zondag 3, die ons daarbij bepaalt, eindigt daar niet.
Zijn wij zo verdorven, zo is daar de laatste vraag,
dat wij helemaal onbekwaam zijn tot iets goeds en uit op elk kwaad?
Ja, behálve...
behalve wanneer wij door de Geest van God opnieuw geboren worden.

En laat dát nu net in de doop aan ons worden verteld!
Wij kunnen het niet, wij gaan kopje onder vanwege onze onmacht.
Maar... we komen ook weer boven,
onze kinderen die gedoopt worden komen weer boven.
Zo waar als Jezus gestorven is, én weer is opgestaan.
En zo waar als Hij vandaag wil wonen in uw en mijn hart,
en dus ook in het hart van onze kinderen!

Weet u wat dé belofte is van de doop?
Denk maar even aan die bekende woorden uit Handelingen 2:
'Want voor u is de belofte en voor uw kinderen...' zegt Petrus daar.
Welke belofte is dat?
Dat de Vader voor je zorgen wil?
Ongetwijfeld.
Dat de Zoon voor je zonden heeft betaald?
Absoluut.
Maar de belofte waar Petrus het over heeft
is de belofte waar heel het Oude Testament al naar verwees,
ja waar het vanwege onze onmacht om schreeuwde:
de belofte van de Heilige Geest,
die niet maar van buiten af dingen tegen je zegt, en je corrigeert,
maar die van binnenuit met je bezig gaat, en je weer richt op God.

Dat mag onze grondhouding zijn als ouders, en voorgangers in de kerk.
God ziet onze kinderen wel zitten.

Laat ze het ook vooral merken, continu, ook als je ze corrigeert:
God ziet jou wel zitten.

Bevestig ze alsjeblieft, juist in het positieve wat je bij hen ziet.

Hoe klein het ook nog is, het is groot voor God.

En het geeft hoop aan je kind.

Ik sluit af met wat ik zie als de NT-versie van Psalm 78.

Zoals we die lezen aan het begin van 1 Johannes.

...

1 Johannes 1:3:

'Wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen we ook aan u,
opdat ook u met ons verbonden bent.

En verbonden zijn met ons is verbonden zijn met de Vader
en met zijn Zoon Jezus Christus.'

Dát verlangen. Naar verbinding. Op zielsniveau.

Laat dat ons drijven bij onze omgang met ons kind, thuis en in de kerk.

Want dan kun je je kinderen ontspannen tegemoet treden,

laat Johannes even verderop zien, in 2:12:

'Kinderen, je zonden zijn je vergeven.

Jongeren, jullie hebben hem die het kwaad zelf is overwonnen' –
inderdaad: onderschat ons alsjeblieft niet!

Jullie zijn sterk, want de Geest is in jullie aan het werk.

Kijk, maar dáár kan ons kind nog wat mee, met zo'n kerk!

Amen.